

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 365/2012-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť L. F., T., zastúpeného advokátom JUDr. I. G., P., pre namietané porušenie základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 So/41/2011 z 25. októbra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. F. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. februára 2012 doručená sťažnosť L. F. T. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie

základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 So/41/2011 z 25. októbra 2011.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

„... 1. Dňa 11. 11. 2003 na základe mojej žiadosti o starobný dôchodok vydala S., pobočka T. Rozhodnutie č. 430 124 7650, ktorým v spojení s Rozhodnutím 1 č. 430 124 7650 zo dňa 8. 9. 2005 a Rozhodnutím 2 č. 430 124 7650 zo dňa 8. 9. 2005 rozhodla tak, že v zmysle zákona č. 100/1988 Zb. a zmluvy medzi Českou a Slovenskou republikou mi priznala od 24. 1. 2003 starobný dôchodok, ktorý bol následne zvyšovaný v nadväznosti na platnú právnu úpravu a novovzniknuté skutočnosti. Toto rozhodnutie bolo ako nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené zrušené rozhodnutím Krajského súdu v Trnave pod č. k. 34 Sd/38/2004 zo dňa 23. 11. 2005. Uvedené rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 30. 10. 2006.

2. Dňa 26. 4. 2006 boli na podklade spomínaného rozhodnutia krajského súdu vydané S. Rozhodnutie o zmene č. 430 124 7650 a Rozhodnutie 2 č. 430 124 7650, ktoré pojednávali o zvýšení starobného dôchodku za konkrétne tam uvedené obdobia.

3. Dňa 15. 6. 2006 som sa voči novým rozhodnutiam S. zo dňa 26.4.2006 odvolal z dôvodu nesprávneho zhodnotenia dôb poistenia na Slovensku. Z uvedeného dôvodu boli tieto rozhodnutia zrušené rozhodnutím zo dňa 20. 9. 2006.

4. Dňa 20. 11. 2006 som sa odvolaním domáhal preskúmania všetkých rozhodnutí S. zo dňa 20. 9. 2006 a 21. 9. 2006 s poukazom na nesprávne uvedenie dôb poistenia a počtu dní nezamestnanosti za obdobie rokov 2000 - 2003 v OLDZ na Krajskom súde Trnava v konaní pod č. 38 Sd/166/2006. V rámci uvedeného súdneho konania sa na základe môjho odvolania riešila správnosť vydania aj ďalších rozhodnutí S., t. j. Rozhodnutie č. 430 124 7650 0 zo dňa 13. 12. 2007 a Rozhodnutie č. 430 124 7650 0 zo dňa 31. 12. 2007.

5. Dňa 29. 10. 2010 Krajský súd v Trnave v konaní pod č. 38Sd/166/2006 rozsudkom rozhodol tak, že konanie vo veci návrhu na preskúmanie Rozhodnutia o zmene č. 430 124 7650 0 zo dňa 26. 4. 2006 a Rozhodnutia 2 č. 430 124 7650 0 zo dňa 26. 4. 2006 vydaných S., zastavil. V prípade ostatných mnou napadnutých rozhodnutí S. (Rozhodnutie 2 č. 430 124 7650 0 zo dňa 20. 9. 2006, Rozhodnutie 3 č. 430 124 7650 0 zo dňa 20. 9. 2006, Rozhodnutie 1 č. 430 124 7650 0 zo dňa 21. 9. 2006, Rozhodnutie č. 430 124 7650 0 zo dňa 13. 12. 2007 a Rozhodnutie č. 430 124 7650 0 zo dňa 31. 12. 2007) rozhodol tak, že ich zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

6. Dňa 18. 12. 2010 som sa voči predmetnému rozhodnutiu krajského súdu odvolal. Odvolanie podala aj S.

7. Dňa 10. 3. 2011 spisy Krajského súdu v Trnave vedené pod č. k. 34 Sd/38/2004 a 38 Sd/166/2006 boli doručené na Najvyšší súd SR ako odvolaciemu súdu.

8. Dňa 16. 8. 2011 som požiadal Najvyšší súd SR o oznámenie spisovej značky, pod ktorou mala byť vec prejednávaná a o nej rozhodnuté. Na uvedenú žiadosť som dostal odpoveď listom zo dňa 25. 8. 2011, podľa ktorého vec patrila predsedníčke senátu JUDr. I. H. a vedená bola pod č. k. 7 So/41/2011.

9. Dňa 17. 10. 2011 som Najvyššiemu súdu SR zaslal písomnosti, ktoré mali súvislosť s prejednávanou dôchodkovou vecou a ktoré som súdu odoslal hneď ako som ich mal k dispozícii. Súdu boli doručené dňa 19. 10. 2011.

10. Dňa 25. 10. 2011 Najvyšší súd SR rozhodol uznesením tak, že rozsudok krajského súdu zo dňa 29. 10. 2010 č. k. 38 Sd/166/2006 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Súd tak rozhodol z dôvodu, že bolo potrebné preskúmať nielen mnou napadnuté rozhodnutia S., ale aj jej nové rozhodnutia vydané v tej súvislosti. Predmetné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR bolo už vydané inou predsedníčkou senátu, JUDr. E. Z.

11. Dňa 7. 12. 2011 som voči uzneseniu Najvyššieho súdu SR podal dovolanie z dôvodu, že postupom odvolacieho súdu mi bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Svoje dovolanie som odôvodnil tým, že S. odvolaciemu súdu dokladala ďalšie ňou vydané rozhodnutia (Rozhodnutia 1, 2, 3 zo dňa 7. 1. 2011 pod číslom 430 124 7650 0), o ktorých som nemal vedomosť a ktoré mi vôbec neboli doručované. Rovnako tak som namietal, že neustálym vydávaním ďalších a ďalších rozhodnutí S. počas súdneho konania a s prihliadnutím na argumentáciu

Najvyššieho súdu SR v tomto smere sa mne sťažuje možnosť domôcť sa svojho práva pred súdom. Podaním zo dňa 9. 12. 2011 som svoje dovolanie doplnil o námietku rozhodovania Najvyššieho súdu SR bez kompletného spisu, nakoľko sa v spise odvolacieho súdu nenachádzal môj list spolu s prílohami, ktoré som súdu poslal ešte pred tým, ako vyniesol svoje rozhodnutie...“

Listom z 20. marca 2012 sťažovateľ ústavnému súdu oznámil, že najvyšší súd o jeho dovolaní proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 7 So/41/2011 z 25. októbra 2011 rozhodol tak, že dovolacie konanie zastavil uznesením sp. zn. 1 Sdo/1/2012 z 29. februára 2012.

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd uznesením sp. zn. 7 So/41/2011 z 25. októbra 2011 porušil jeho základné právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že najvyšší súd napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je arbitrárne a zjavne neodôvodnené a v rozpore s ústavou došlo k zmene zákonného sudcu v predmetnom súdnom konaní.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 odsek 1; právo nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa článku 48 odsek 1; právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa článku 39 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivý proces podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, konaním Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho uznesením zo dňa 25. 10. 2011 vo veci sp. zn. 38 Sd/166/2006, bolo porušené.

2. Zrušuje sa uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 10. 2011 vo veci sp. zn. 38 Sd/166/2006, aby v nej znovu konal a rozhodol zákonný sudca.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 7.500 € (slovom sedemtisícpäťsto eur), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania a právneho zastúpenia na účet advokáta JUDr. I. G. vo výške 323,50 EUR v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu. “

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadril najvyšší súd, zastúpený jeho predsedom, listom z 26. marca 2012 č. k. KP 4/2012-10, kde sa uvádza:

«Predovšetkým je potrebné poznamenať, že Najvyšší súd Slovenskej republiky neeviduje žiadne svoje rozhodnutie pod sp. zn. 38 Sd/166/2006, a preto pravdepodobne navrhovateľ vyjadruje nespokojnosť s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. októbra 2011, sp. zn. 7 So 41/2011, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) rozsudok Krajského súdu v Trnave z 29. októbra 2010, č. k. 38 Sd/166/2006-279 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Z predmetného rozhodnutia najvyššieho súdu je zrejmé, že Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 250s OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že ho treba zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V odôvodnení rozhodnutia najvyšší súd uviedol, že krajský súd musí vo veci starobného dôchodku navrhovateľa opätovne preskúmať rozhodnutia S. o starobnom dôchodku sťažovateľa aj spolu s ďalšími jej troma rozhodnutiami zo 7. januára 2011, číslo 430 124 7650 0, ktorými S. opätovne rozhodla o starobnom dôchodku sťažovateľa a počnúc od 24. januára 2003 mu priznala starobný dôchodok v sume 1 242,- Sk mesačne, od 24. februára 2008 mu upravila starobný dôchodok na sumu 1 424,- Sk mesačne a vyslovila, že mu od 24. augusta 2006 naďalej patrí starobný dôchodok v sume 1 348,- Sk mesačne a od 1. júla 2007 zvýšila starobný dôchodok na sumu 1 433,- Sk mesačne.

Najvyšší súd v odôvodnení ďalej poukázal, že súd pri preskúmaní rozhodnutia orgánu sociálneho poistenia rozhoduje o zákonnom nároku na dávku dôchodkového poistenia na základe skutkového stavu veci (§ 153 ods. 1 v spojení s § 246c OSP), a teda ak v priebehu konania o preskúmanie rozhodnutia o dôchodku orgán sociálneho poistenia vydal ďalšie rozhodnutie, týkajúce sa nároku na niektorú z dôchodkových dávok, je povinnosťou súdu posúdiť aj jeho zákonnosť, pokiaľ z neho nie je zrejmé, že sa stalo už len samo predmetom konania a nahradilo v plnom rozsahu predtým vydané rozhodnutie.

Taktiež v odôvodnení vysvetlil, že o takomto novo vydanom rozhodnutí treba rozhodnúť popri predošlom a pokiaľ ho zmeňuje, v spojení sním, lebo sa týka takisto nároku, vyplývajúceho zo spoločného základu a ohľadne ktorého bol podaný opravný prostriedok. Ďalšími dôvodmi odvolania sa preto odvolací súd nemohol zaoberať, čo tiež poznamenal v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto poukazuje, že niet žiadnej priamej súvislosti, medzi namietaným porušením práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR ako aj medzi namietaným porušením práva na primerané hmotné zabezpečenie podľa čl. 39 ods. 1 Ústavy SR a postupom najvyššieho súdu. Práve naopak, aby bola zabezpečená dvojstupňovosť súdneho konania, najvyšší súd rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Krajský súd sa preto v rámci ďalšieho konania bude opätovne zaoberať so všetkými relevantnými námietkami, ako aj relevantnými listinnými dôkazmi sťažovateľa, ktoré sú všetky založené v spise krajského súdu sp. zn. 38 Sd/166/2006 a v prípade, že by bol navrhovateľ s rozhodnutím súdu prvého stupňa nespokojný, bude mať možnosť podať proti tomuto rozhodnutiu súdu opravný prostriedok na Najvyšší súd Slovenskej republiky.

K namietanému porušeniu práva Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré malo spočívať v porušení ustanovenia čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, najvyšší súd poznamenáva, že zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte (§ 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2011, bola I. predsedníčkou senátu 7S JUDr. E. Z., a členmi senátu JUDr. M. R. a JUDr. J. H. V čase napadnutia veci do senátu 7 S (10. marca 2011) teda riadila a organizovala činnosť tohto senátu JUDr. E. Z., ktorá vec pridělila ako sudcovi spravodajcovi JUDr. M. R., členke senátu 7S. Opatrením č. 9 predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. mája 2011, číslo Spr 607/2011 o zmene Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2011 bol podľa § 52 ods. 7 zákona č. 757/2004 Z. z. osudoch a článku 5 ods. 4 písm. a) Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu SR zmenený Rozvrh práce Najvyššieho súdu SR

na rok 2011 s účinnosťou od 24. mája 2011 okrem iného tak, že na str. 44 v senáte 7S sa vložil v kolónke predseda senátu „2. JUDr. I. H.“. Uvedený dodatok je zverejnený aj na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Podaním zo 16. augusta 2011 sťažovateľ požiadal o oznámenie spisovej značky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v jeho veci, pričom v predmetnom období bola 1. predsedníčka senátu 7S JUDr. E. Z. pre dlhodobú práceneschopnosť neprítomná, a preto odpoveď na uvedenú žiadosť o oznámenie spisovej značky vybavila 2. predsedníčka senátu JUDr. I. H. Z uvedeného vyplýva, že nebolo porušené ani právo sťažovateľa na zákonného sudcu, lebo vo veci samej konala a rozhodovala ako predsedníčka senátu JUDr. E. Z., ktorá bola jedinou predsedníčkou senátu 7S v čase napadnutia veci do senátu 7S, a teda zloženie senátu, ktorý vo veci konal a rozhodoval, zostalo nezmenené.

Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej (napr. I ÚS 49/09, III ÚS 263/03, II ÚS 98/06, III ÚS 218/07).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky vydal nasledovné uznesenie:

sťažnosť L. F. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.»

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 39 ods. 1 ústavy občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe a pri nespôsobilosti na prácu, ako aj pri strate živiteľa.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v sťažnosti navrhol, aby ústavný súd vyslovil, že jeho základné práva boli porušené postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 38 Sd/166/2006 z 25. októbra 2011. Z rozhodnutia najvyššieho súdu a vyjadrenia predsedu najvyššieho súdu ústavný súd zistil, že sťažovateľ uviedol nesprávnu spisovú značku napádaného rozhodnutia a najvyšší súd neviduje žiadne svoje rozhodnutie pod sp. zn. 38 Sd/166/2006, a preto došiel k záveru, že sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 So 41/2011 z 25. októbra 2011, ktorým najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 38 Sd/166/2006-279 z 29. októbra 2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

1. Sťažovateľ v časti sťažnosti namietal porušenie základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 So/41/2011 z 25. októbra 2011 z dôvodu, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je arbitrárne a zjavne neodôvodnené.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (napr. I. ÚS 22/02, III. ÚS 187/06, III. ÚS 121/07).

Z vyžiadaného spisu ústavný súd zistil, že konanie vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 7 So/41/2011 bolo právoplatne skončené. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7 So/41/2011 z 25. októbra 2011, ktoré sťažovateľ napáda, nadobudlo právoplatnosť

12. novembra 2011. Sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 2. februára 2012 (ústavnému súdu bola doručená 3. februára 2012), teda po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty na podanie sťažnosti. Preskúmaním sťažnosti sťažovateľa a vyžiadaného spisu dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je podaná oneskorene.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, a s prihliadnutím na to, že predmetné súdne konanie sa právoplatne skončilo 12. novembra 2011, ako aj so zreteľom na deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu (3. februára 2012), ústavný súd považoval za dostatočne preukázané podanie sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 301/04, III. ÚS 315/05, III. ÚS 215/06). Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd už po predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) bol nútený sťažnosť, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie základného práva na primerané hmotné zabezpečenie v starobe podľa čl. 39 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 7 So/41/2011 z 25. októbra 2011, odmietnuť ako podanú oneskorene.

2. Listom z 20. marca 2012 sťažovateľ ústavnému súdu oznámil, že najvyšší súd dovolacie konanie zastavil uznesením sp. zn. 1 Sdo/1/2012 z 29. februára 2012.

V prílohe tohto listu sťažovateľ predložil svoje „Námietky“, ktoré sa však *nedotýkajú podania vo veci samej, ale iného konania a rozhodovania na najvyššom súde. Ústavný súd v tomto konaní nemohol na tieto „námietky“ prihliadnuť, pretože ide o nové konanie, a nie o rozšírenie argumentácie.*

Z týchto dôvodov ústavný súd obsah doplnenia označeného ako „námietky“ nechal do úvahy pri svojom rozhodnutí a prílohy vrátil sťažovateľovi.

Vzhľadom na už uvedené skutočnosti rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2012